

DET SLUTTER I MØRKE

En Horror novelle af Rasmus Christensen

De fleste mennesker vil sikkert påstå at spøgelser og lignende ikke eksisterer. At alt hvad der har med det okkulte at gøre er falsk og opdigtet. De fleste mennesker vil sikkert sige at folk der påstår at de er clairvoyante og påstår at de kan tale med de døde enten er skøre eller direkte mentalt ustabile, og har brug for hjælp. Sådan har jeg altid selv tænkt, jeg har troet på det jeg kunne se, troet på hvad der var... normalt. i dag er jeg klar over at min overbevisning desværre var så forkert som noget kan være. Klokken er 23.58 og jeg er ved at gøre mig klar til at lukke øjnene for sidste gang.

Jeg var kommet lidt sent op den morgen, vækkeuret havde godt nok ringet til tiden, men jeg var kommet til at ramme snooze knappen en enkelt gang for meget. egentlig hader jeg når mine morgener bliver på den måde, for alting bliver så stresset, og jeg elsker at have tid til at gå og få min kaffe om morgenen, komme i bad og komme ud af døren i god tid.

men sådan var det ikke denne morgen. sovet alt alt for længe, hurtigt op, vand i hovedet, en gulerod i hånden, cykelhjelm på hovedet og ud af døren. Det var en dejlig morgen, og på trods af den lidt sene afgang, var det stadig halv mørkt og det havde været koldt om natten, for frosten var stadig i luften så alt var dejligt friskt. Jeg plejer at være den type som altid er efter andre når de ikke har lys på cyklen, men denne morgen havde jeg haft for travlt og ikke selv fået dem tændt. jeg satte mig på cyklen og trådte til, havde jo travlt, og lige som jeg cyklede ud af porten og ville krydse vejen for at svinge til venstre ned af boulevarden blev alt pludselig helt mørkt. mærkede intet, følte intet, tænkte intet bare mørke.

Jeg ved stadig ikke hvor lang tid der gik, hvor lang tid jeg var væk. Men da jeg langsomt begyndte at vinde min bevidsthed tilbage var det første min opmærksomhed fangede de regelmæssige Bip bip bip fra apparatet der stod ved siden af min seng og målte min hjerterytme. jeg registrerede duftene og de andre lyde i rummet omkring mig, og lige så stille begyndte det at gå op fra mig hvor jeg var, jeg lå i en seng på hospitalet. om jeg havde blinket med øjnene, eller om min hjerterytme havde afsløret at jeg var ved at vågne, ved jeg ikke, men et eller andet må have gjort det, for pludselig mærker jeg en hånd røre ved min arm, og en stemme jeg ikke umiddelbart genkender spørger "Theis... Theis er du ved at vågne..? prøv at se om du kan åbne øjnene" Jeg prøver, prøver at åbne øjnene, bevæge fingrene og vrikke med tærerne. det føles som om det hele virker som det skal og jeg åbner lige så stille øjnene. Det første mine øjne registrerer, er at rummet jeg ligger i er lyst, meget lyst. Lyset skærer i øjnene og sender syle af smerter ind gennem dem og videre ind i min hjerne. jeg kniber øjnene sammen igen og skærer tænder mens jeg forsigtigt igen forsøger at åbne øjnene. "Theis, du har været ude for en ulykke, og har slået hovedet meget slemt, kan du prøve at åbne øjnene." Jeg forsøger at bevæge læberne, og får fremstammet "kan vi ikke trække gardinerne for, lyset gør ondt". Jeg mærker hånden på min arm slippe

og lyden af persienner der bliver lukket, og et gardin der bliver trukket for og jeg forsøger igen at åbne øjnene. Denne gang går det meget bedre, rummet er nu så mørkt at lyset ikke skærer sig ind som en ulidelig smerte i min hjerne og efter et par forsøg, åbner jeg øjnene.

Hvis ikke det var chok nok lige at være vågnet på hospitalet efter at have været udsat for en alvorlig ulykke, hvis ikke det var svært nok at samle tankerne om hele situationen og tankerne om hvad der i det hele taget er sket med mig, så var det næste der skete det på alle måder svært at kapere. Foran mig stod en lille dame, med langt mørkt hår, i hvad jeg ikke kan betegne som andet end en helt almindelig sygeplejerske uniform. smilende og alligevel med det alvorlige udtryk malet hen over ansigtet som man måtte forvente af en person der, på trods af sin faglighed, står og kigger ned på en anden person som er kommet alvorligt til skade. hun står med, hvad jeg tænker er min journal i hånden og mens hun skiftevis kigger ned på mig med vurderende øjne og ned på brættet hun holder i hånden skriver hun ting ned og sætter flueben som om hun er ved at lave en skriftlig vurdering af min situation.

Men det er ikke sygeplejersken der er det chokerende ved at have åbnet øjnene, det er ikke lyden af maskinerne der overvåger mine fysiske tegn og afvigelser, og lugten af hospital og sprit der skræmmer mig. Det er "dem"... Hele rummet er fyldt, fyldt af "mennesker". eller, mennesker er min første indskydelse, for da jeg lige så stille kommer mere og mere til bevidsthed er det meget tydeligt, at mennesker er det ikke. de er mørke skikkelser som på samme tid er fuldstændigt ubevægelige og solide. Flygtige, gennemsigtige og bare mørke. det er tydeligt at udskille hver enkelt som en person, en skikkelse, men samtidig nærmest umuligt at tyde nogle specielle træk, at skelne dem fra hinanden. De er forskellige, og de er mange, men samtidig en masse, en fælles samlet skygge og tåge som dækker hele rummet og på en måde virker det mere skræmmende end noget andet jeg nogensinde har oplevet før, mere skræmmende og frygteligt end noget jeg havde kunnet forestille mig samtidig med at de udstråler en aura af tryghed, en følelse af bare at kunne give slip og give sig hen.

Jeg lukker øjnene, ryster på hovedet og knuger hænderne sammen. Jeg kan mærke sveden samle sig på min pande, mærke uroen i benene der reagerer på signaler fra min hjerne der råber "flygt" mærker knuden i maven, og bliver pludselig bevidst om smerter i hele kroppen "se at komme væk herfra" skriger alt i mig, og pludselig bliver jeg flået tilbage til virkeligheden af en rolig hånd på min arm og stemmen fra før der roligt siger "Theis, er alt okay..? prøv at åbne øjnene og fortæl mig om du har nogle smerter. hvor gør det ondt". Jeg kan mærke at min puls stiger, at mit hjerte slår hurtigere og hurtigere. mærke at jeg begynder at trække vejret mere overfladisk og i ryk, jeg mærker hvordan det begynder at summe i mine fingerspidser og hvordan min krop bliver tung. I panik slår jeg øjnene op igen, og får i et flygtigt sekund øjenkontakt med sygeplejersken der stadig står

ved siden af min seng, hun trykker på en af maskinerne der overvåger mig, spørger igen "Theis, hvor gør det ondt", hun har tydeligvis set panikken i mine øjne og maskinerne fortæller hende at noget åbenlyst er galt. Men hun kan ikke se det jeg kan. kan ikke se skyggerne, mørket, se hænderne med de lange krogede fingre der kryber ud af mørket, strækker sig mod mig og borer sig ind i min krop. hun kan ikke høre stemmerne der hvisker, "giv slip" "kom med os" "hsssss". Jeg gisper et par gange før skyggerne når mine lunger, når mit hjerte. og alt bliver igen mørkt...

Jeg åbner øjnene, men uden egentlig fysisk at åbne dem, jeg har ikke længere smerter, der er ikke noget der gør ondt, faktisk har jeg svært ved overhovedet at mærke min krop. Jeg kan ikke definere om jeg stadig ligger ned, om jeg står op eller måske svæver jeg faktisk. Jeg har ingen opfattelse af tid, ingen ide om hvor lang tid der er gået, eller om tiden overhovedet går. min bevidsthed er samlet om mørket der omringer mig, et ubeskriveligt mørke som er alle steder og alligevel ikke rigtigt er der, det omringer mig som en fuldstændig dyne af kulde og intethed... jeg er ikke bange, jeg har ingen frygt. Der er ikke noget i mørket som giver mig grund til at føle ubehag. der er på en gang ingen lyde at høre men samtidig er mit hoved fuldt af lyde, fuldt af stemmer. stemmer der hvisker til mig at jeg skal give slip og komme med. stemmer der er varme og trygge, de lokker og leger med mit sind, forsøger at overbevise mig om at det er det rigtige bare at glemme smerterne og give slip på smerterne og bare følge med. svæve ud i uendeligheden og mørket.

og pludselig giver det et ryk... hele min krop eksploderer i smerte, jeg bliver pinefuldt bevidst om hver en sene og hver en muskel. jeg mærker min krop spænde sig sammen fra spidsen af mine tæer til hårene der rejser sig på toppen af hovedet af mig. Endnu et ryk, og intens gennemtrængende smerte i min fysiske krop. jeg bliver flået og revet i af mørket, et mørke der forsøger at fastholde sit iskolde greb i mig, det kryber ind i mig vrider sig ind i min bevidsthed og trænger ind i mit sind. uden at være klar over hvad der sker og hvor jeg er på vej hen, hvad der sker i mørket og hvorfor, så har jeg lyst til at give slip, give slip og bare drive ud i mørket. Men endnu et intenst ryk efterfulgt af en ubeskrivelig smerte river mig tilbage. Jeg gisper efter luft, spærrer øjnene op i panisk angst og bliver pinefuldt bevidst om at jeg er tilbage. Min bevidsthed opfanger alt i brudstykker, hænder der rører ved mig overalt, stemmer der taler til mig og forsøger at få min opmærksomhed. jeg hører maskinerne der bipper febrilsk som for at insistere på at kalde mig tilbage. tilbage til livet og alt det ubehag og smerte der åbenbart hører med til det.

"Theis, kan du høre mig..? du er nødt til at prøve at trække vejret" Jeg hører hvad stemmen siger, men har ikke lyst til at lytte efter. "Theis, prøv at fokusere på min stemme og tag nogle dybe indåndinger". Jeg kan mærke hvordan hænder undersøger mig, undersøger min fysiske krop. jeg kan mærke nåle blive stukket i mine arme og sprøjte

iskolde væsker ind i mine blodårer. Et skrig bygger sig op dybt inde i mig, og jeg mærker hvordan det bevæger sig op gennem min mave, presser sig op gennem kroppen og op i halsen, jeg mærker hvordan jeg spænder i kroppen og åbner munden for at lukke skriget ud, men intet sker... jeg åbner øjnene og er endegyldigt tilbage ved bevidsthed. jeg bliver hurtigt opmærksom på rummet omkring mig og husker tydeligt alt, sygeplejersken, gardinerne, maskinerne der bipper, sveden på panden. og jeg trækker vejret hurtigt, gispende og besværligt. "Theis, bare slap af, vi passer på dig, du er tilbage igen".

Mens mit syn langsomt vender tilbage bliver jeg bevidst om at rummet stadig "er fyldt" skyggerne, stemmerne, mørket... det er der stadig. Omklamrende, påtrængende tilstede men samtidig flygtigt. Jeg fugter læberne med spidsen af tungen og får gispende fremstammet "hvad er der sket med mig.?" mine tanker er et stort virvar, jeg forsøger at huske hvordan jeg er endt her, men ligegyldigt hvor meget jeg anstrenger mig, kan jeg intet huske, og alt jeg kan koncentrere mig om er skyggerne, mørket der langsomt fylder hele rummet. Min bevidsthed hører sygeplejerskens stemme som en fjern hvisken "Theis, Du har været ude for et uheld. Du blev ramt af en bil da du krydsede vejen, og du er kommet alvorligt til skade. Men du skal ikke være nervøs nu, du er på hospitalet, og vi skal nok passe på dig."

Jeg har aldrig troet på spøgelse, aldrig troet på noget okkult eller at der skulle være noget efter døden. Men i dette øjeblik er det som om min hjerne med et klik bliver klar og alting bliver tydeligt for mig. På samme måde som man kan mærke og ved at man er sulten, kroppen fortæller dig at det er sådan det forholder sig. Man kan mærke når man er træt eller at noget gør ondt. På samme måde som hjernen og kroppen arbejder sammen om hele tiden at gøre os bevidste om livet. Kan de gøre os bevidste om døden, og lige nu i dette øjeblik ved jeg at jeg skal dø. Jeg kan mærke min krop lukke ned, mine muskler stopper med at reagere, tæer, ben, fingre og arme falder til ro. Mit hoved lægger sig tungere på puden og alle muskler i nakken slapper af. Jeg mærker hvordan mit hjerte begynder at slå langsommere og langsommere, sener og muskler i mine lunger giver op og jeg stopper med at trække vejret. Jeg er bevidst om det men ikke bange. Jeg har ingen frygt og ingen angst, for skyggerne og mørket har omsluttet mig nu, og her er stille og ingen smerter. Alt er roligt og giver en instinktiv følelse af at alt er okay og jeg bare skal give slip.

Klokken er 23.58 og jeg er ved at gøre mig klar til at lukke øjnene for sidste gang.

Mit hjerte slår sit sidste slag, jeg lukker øjnene og følger med ud i evigheden.